

kan være overbevist om, at hvad han end gør, vil han, naar han selv skal bære Ansvaret, komme saa temmelig galt af Sted. Han er nemlig bedst tjent med i slige Sager at dele Ansvaret med begge Rigsdagens Afdelinger, og jeg er derfor overbevist om, at naar det kommer til Stykket, er han ogsaa enig med os i, at det er bedst at forlænge Revisionsfristen et Aar, saa at der bliver Tid til en virkelig Undersøgelse og Tid til at faa en god Lov ført igennem til næste Aar.

Hammerich: Jeg kan i adskilligt slutte mig til det ærede Medlem. Det, der er Tale om, er at foreslaa vore Takster forhøjede, og det mener han jo vi burde gaa til. Da disse Takster i sin Tid vare til Forhandling her, ville ærede Medlemmer vide, at jeg bekæmpede dem paa alle Stadier og betragtede dem som ganske forkastelige, det er meningsløst, at vi have lavere Takster end noget andet Land i Verden og at derfor vore Statsbaner ikke ere i Stand til at naa væsentligt ud over Dækning af Driftsudgifterne. At man nu vil forhøje disse Takster rimeligt, forekommer mig derfor rigtigt, og det mener det ærede Medlem jo ogsaa at ville i Tiden være med til, men jeg adskiller mig rigtignok fra ham deri, at jeg mener, at denne Forhøjelse bør indtræde snarest muligt. Jeg mener, at vore Statsbaner bør allerede i det kommende Aar give et noget mere passende Overskud, og at man derfor skal gaa til saadanne Takster, som her er Tale om, og som jo endda ere ganske beskedne. Det eneste, jeg er noget betænkelig ved i Lovforslaget, som jeg i øvrigt kan tilraade at stemme for, er den sidste Paragraf, hvorefter den tidligere Bestemmelse i Loven af 24de April 1896, at den skulde ophøre den 1ste April 1901, ophæves. Jeg tænker mig nemlig, at vi trods Arbejdet i Kommissionen ville have vanskeligt ved at naa Enighed om det, jeg betragter som fornuftige Takster, og jeg ønsker da, at hvis man ikke ad Aare enes om fornuftige og rimelige Takster, skal Administrationen, hos hvilken Ansvaret for Banerne og deres Drift ikke blot i Virkeligheden bør ligge, men hvor det ogsaa stadig kastes hen fra Rigsdagens Side, uagtet denne efter min Mening ved Takstloven har faaet sin store Del i Ansvaret for det daarlige økonomiske Udbytte, være i Stand til at indføre fornuftige Takster. Jeg finder det altsaa galt, at denne sidste Paragraf er indsat, og jeg kunde ønske den ændret til, at disse Takster gælde, dog

kun til 1ste April 1902 eller maaske snarere 1903. Dette ønsker jeg saa meget mere, som jeg ganske vist finder, at de her foreslaaede Takster ere væsentlig fornuftigere end dem, vi vedtog sidst, men derfor dog ingenlunde noget, som jeg tror er tilstrækkelig tilfredsstillende at slaa alt for fast, hvad de vil blive ved Lovens § 3. Jeg har den Mening, at det ikke blot var den stærke Nedgang i Grundtaksten pr. Kilometer, man gik til, men ogsaa andre af de den Gang vedtagne Bestemmelser, som have vist sig uheldige. Naar man gik — og blev tvungen til at gaa — saa langt ned med Grundtaksten, var det, fordi man samtidig med at indføre de ny Takster ikke reformerede, men fuldstændigt afskaffede Dobbelttaksterne. Dette, var vistnok et urigtigt Skridt. Det kunde være ganske rigtigt at reformere dem, komme bort fra Dobbelttakster, gældende 2—3—4—5 Dage, og blot indskrænke dem til at være Dobbelttakster, gældende paa een Dag. I det Øjeblik man havde gjort det, vilde man have været ude over alt det, som hindrede os i at sætte en tilpas høj Grundtakst. Hvis man vil have noget virkeligt ud af Banerne, maa man ikke nøjes med at gaa til 2,6 Øre pr. Kilometer, man maa op til 3 Øre eller mere, og naar man saa beholder Dobbelttakster, halvanden Gang Enkelttakster, vil man f. Eks. med Grundtakst 3,2 Øre dog naa, at en Billet frem og tilbage samme Dag kun vil blive beregnet med Grundtakst 2,4 Øre. Med andre Ord, det, der netop i sin Tid tvang os urimelig langt ned, det Hensyn, at de korte Rejser for Landboerne til deres Købstad bleve for dyre, vilde være borte. Jeg tror derfor, at naar Sagen behandles ad Aare, er der saadanne Momenter, som kunde gøre det ønskeligt, at man ikke var for stærkt bunden; men jeg ønsker fremfor alt, at hvis man ikke ad Aare enes om virkelig forsvarlige og fornuftige Takster, maa Evnen til der at handle gaa over paa Administrationen, som har Ansvaret, og derfor bør § 3 ændres derhen at Loven ad Aare løber ud, hvis Rigsdagen ikke vedtager andet.

Bluhme: I Modsætning til den sidste ærede Talers Ytringer skal jeg sige, at jeg er af den Formening, at Folketinget vilde paatage sig et meget stort Ansvar ved at gennemføre en saadan Lov uden tilstrækkelig Undersøgelse. Det er nemlig et stort og vanskeligt Arbejde, den Kommission har haft, som er nedsat angaaende hele Jernbanestyrelsens Ordning,